

CHRIS CARTER

**HANDTEKENING
VAN HET
KWAAD**

Vertaling Lia Belt

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2009 Chris Carter
Oorspronkelijke titel: *The Crucifix Killer*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2020 HarperCollins Holland
Vertaling: Lia Belt
Omslagontwerp: Simon & Schuster UK
Bewerking: Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: © Eric Kulin/Design Pics/PlainPicture
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0657 4
ISBN 978 94 027 6043 9 (e-book)
NUR 305
Eerste druk in deze editie april 2021

Dit verhaal is eerder verschenen in 2009 bij uitgeverij De Fontein onder de titel *De Crucifixkiller*.

Originele uitgave verschenen bij Simon & Schuster UK Ltd., Londen.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid. Niets uit deze uitgave mag op welke wijze dan ook worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

VRIJDAG 8 AUGUSTUS, 10:25 UUR

‘Met rechercheur Hunter.’

‘Hallo Robert, ik heb een verrassing voor je.’

Hunter verstijfde en liet bijna zijn beker koffie vallen. Hij kende die metalige stem maar al te goed. Als hij die hoorde kon dat maar één ding betekenen: weer een verminkt lijk.

‘Wanneer heb je je partner voor het laatst gesproken?’

Hunters blik schoot snel door de kantoortuin, tevergeefs op zoek naar Carlos Garcia.

‘Heeft iemand Garcia nog gesproken vanochtend?’ schreeuwde hij naar zijn collega’s nadat hij het gesprek in de wacht had gezet.

De andere rechercheurs wisselden zwijgende, verwonderde blikken en Hunter wist het antwoord al.

‘Gisteren voor het laatst,’ zei rechercheur Maurice hoofdschuddend.

Hunter drukte weer op het knopje van zijn mobiel. ‘Wat heb je met hem gedaan?’

‘Heb ik nu je aandacht?’

‘Wat heb je met hem gedaan?’ herhaalde Hunter kwaad.

‘Zoals ik al zei: dat is een verrassing, Robert,’ zei de metalige stem lachend. ‘Maar ik zal je nog een kans geven om er iets aan te doen. Misschien steek je er deze keer wat meer moeite in. Ga binnen een uur naar de wasruimte in de kelder van het oude pand op Pacific Alley nummer 122 in South Pasadena. Als je versterking meeneemt, gaat hij eraan. Als je er niet binnen het uur bent, gaat hij eraan. En geloof me, Robert, het zal een heel langzame, heel pijnlijke dood worden.’ De verbinding werd verbroken.

2

Hunter rende met grote stappen de trap af van het oude gebouw in het oosten van Los Angeles. Hoe verder hij beneden kwam, hoe donkerder en warmer het werd. Zijn hemd was doorweekt van het zweet en zijn strakke schoenen knelden.

‘Waar is die wasruimte, verdomme?’ fluisterde hij toen hij in de kelder aankwam.

Er kwam een klein beetje licht onder een dichte deur aan het einde van een donkere gang door. Hij rende ernaartoe en riep de naam van zijn partner.

Geen antwoord.

Hunter trok zijn Wildey Survivor-pistool tevoorschijn en ging rechts van de deur met zijn rug tegen de muur staan.

‘Garcia...’

Stilte.

‘Groentje, ben je daar?’

Er klonk een gedempte bons binnen. Hunter ontgrendelde de veiligheidspal van zijn vuurwapen en haalde diep adem.

Met zijn rug nog tegen de muur duwde hij met zijn rechterhand de deur open en draaide in een geofende beweging zijn lichaam de kamer in, met zijn wapen zoekend naar een doelwit. In de kamer hing een ondraaglijke stank van urine en braaksel en hij zette kokhalzend een stap achteruit.

‘Garcia!’ riep hij nog eens vanuit de deuropening.

Stilte.

Hiervandaan zag Hunter niet veel. Het peertje dat aan het plafond hing, boven een houten tafeltje midden in de kamer, was te zwak om de hele ruimte fatsoenlijk te verlichten. Hij haalde nog eens diep adem en zette een stap naar voren. Zijn maag protesteerde. Garcia stond rechtop in een kooi van perspex. Hij was aan een levensgroot kruis genageld en onder het kruis lag een grote plas bloed. Garcia droeg alleen zijn ondergoed en had een

kroon van prikkeldraad op zijn hoofd, waarvan de dikke metalen punten door zijn huid staken. Er druppelde bloed over zijn gezicht, maar verder zag hij er levenloos uit.

Ik ben te laat, dacht Hunter.

Toen hij naar de kooi liep, merkte hij verbaasd op dat er een hartmonitor in stond. Het streepje van Garcia's hartslag piekte lichtjes en met regelmatige tussenpozen. Zijn partner leefde nog – amper.

‘Carlos!’

Geen beweging.

‘Groentje!’ schreeuwde hij.

Met grote inspanning wist Garcia zijn ogen half open te doen.

‘Hou vol, maatje,’ fluisterde Hunter.

Hij keek om zich heen in de schemerige ruimte. Die was groot, zo'n twintig bij vijftien meter. De vloer lag bezaaid met vuile lappen, gebruikte injectienaalden, crackpijpen en gebroken glas. In de hoek, rechts van de toegangsdeur, zag hij een roestige oude rolstoel staan. Op de houten tafel midden in de kamer stond een draagbaar cassettespelertje met een briefje waarop met grote rode letters stond: SPEEL MIJ EERST AF. Hij drukte op PLAY en de inmiddels bekende metalige stem schalde uit het luidsprekertje.

‘Hallo Robert, dus je hebt het op tijd gered.’ Stilte.

‘Je beseft ongetwijfeld dat je vriend hulp nodig heeft, maar als je hem wilt helpen, moet je je aan bepaalde regels houden... mijn regels. Dit is een simpel spelletje, Robert. Je vriend zit opgesloten in een kogelwerende kooi, dus erop schieten heeft geen zin. Op de deur zie je vier gekleurde knoppen. Een ervan opent de kooi, de andere drie... niet. Je opdracht is vrij simpel: kies een knop. Als je op de juiste drukt, gaat de deur open, kun je je partner bevrijden en de kamer uit lopen.’

Een kans van één op vier om Garcia te redden; dat was niet al te best, dacht Hunter.

‘Maar nu komt het leuke,’ vertelde de stem op het bandje. ‘Als je op een van de andere drie knoppen drukt, wordt er een ononderbroken stoot hoogspanning door de kroon op het hoofd van je vriend gejaagd. Heb je wel eens gezien wat er met een mens gebeurt als hij wordt geëlectrocuteerd?’ vroeg de stem met een verkillende lach. ‘Zijn ogen barsten, zijn huid krult op als bacon, zijn tong trekt zich terug in zijn mond zodat hij stikt, zijn bloed gaat koken en zijn slagaderen barsten. Het is een schitterende aanblik, Robert.’

Garcia's hartslag maakte overuren. Hunter zag de streep op de hartmonitor sneller pieken.

'Maar het leukste is nog wel dit...'

Op de een of andere manier beseft Hunter dat de stroomstoot niet de enige truc in die kamer zou zijn.

'Achter de kooi heb ik genoeg explosieven geplaatst om de kamer waar je in staat weg te vagen. De bom is gekoppeld aan de hartmonitor en als die een vlakke lijn detecteert...' Een langere stilte deze keer. Hunter wist wat de metalige stem nu zou gaan zeggen.

'Boem... gaat alles de lucht in. Dus je snapt het wel, Robert. Als je op de verkeerde knop drukt, zie je niet alleen je vriend sterven in de wetenschap dat jij hem hebt vermoord, maar jij sterft kort daarna ook.'

Hunters hart bonsde nu heftig, het zweet droop van zijn voorhoofd en prikte in zijn ogen, en zijn handen trilden en voelden klam aan.

'Maar je hebt de keus, Robert. Je hoeft je partner niet te redden; je kunt ook alleen jezelf redden. Loop dan nu weg en laat hem sterven. Niemand zal het weten, behalve jij. Kun je daarmee leven? Of ben je bereid je eigen leven te wagen voor dat van hem? Kies een kleur. Je hebt zestig seconden.' Er klonk een luide pieptoon uit de cassettespeler voordat het geluid verstomde.

Boven Garcia's hoofd lichtte een rood digitaal display op: 59, 58, 57...

3

VIJF WEKEN EERDER

Jenny wreef in haar ogen terwijl ze opstond van de drukke tafel in de Vanguard Club in Hollywood, en ze hoopte maar dat ze er niet zo moe uitzag als ze zich voelde.

‘Waar ga je heen?’ vroeg D-King en hij nipte van zijn champagne.

Bobby Preston was de bekendste dealer in het noordwesten van Los Angeles, maar niemand sprak hem ooit aan bij zijn echte naam. Iedereen kende hem als D-King. De D stond voor ‘Dealer’, want hij dealde in zo ongeveer alles: drugs, meisjes, auto’s, vuurwapens; voor de juiste prijs kon hij alles leveren.

Jenny was verreweg zijn mooiste meisje. Haar lichaam was volmaakt in vorm en zongebruind en haar perfecte gezicht en glimlach konden elke man op deze aarde verleiden, daar was D-King van overtuigd.

‘Ik moet alleen even mijn make-up bijwerken. Ik kom zo terug, lieverd.’ Ze blies hem een kus toe en verliet de exclusieve vipruimte, met haar champagneglas nog in de hand.

Jenny kon er geen alcohol meer bij hebben. Niet omdat ze zich dronken voelde, maar omdat dit al haar vijfde achtereenvolgende avond van feesten was en ze er gewoon genoeg van had. Ze had niet gedacht dat haar leven deze wending zou nemen. Ze had nooit verwacht dat ze prostituee zou worden. D-King had haar er altijd van verzekerd dat ze dat niet was. Ze was een high-class entertainer voor welgestelde heren met een uitzonderlijk goede smaak, maar uiteindelijk kwam het neer op seks in ruil voor geld en in haar ogen maakte haar dat een hoer.

De meesten van Jenny’s cliënten waren perverse oude miljonairs op zoek naar iets wat ze thuis niet kregen. Seks ging nooit eenvoudig recht op en neer. Ze wilden allemaal waar voor hun geld: bondage, SM, spanking, plasseks, voorbinddildo’s, het maakte niet uit. Wat de cliënt wilde moest zij leveren, maar vanavond hoefde ze niet te werken. Ze werd niet per uur betaald. Ze was niet op stap met een van haar nietsnutten van

cliënten. Ze was uit met de baas en ze moest doorfeesten totdat hij zei dat het genoeg was.

Jenny was al vaak genoeg in de Vanguard Club geweest. Het was een van D-Kings favoriete tenten. Ze kon niet ontkennen dat de club een extravagante, schitterende luxe uitstraalde, van de enorme dansvloer tot de laserlichtshow en het grote podium. In de Vanguard was ruimte voor maximaal tweeduizend gasten en vanavond zat de club stampvol.

Jenny liep naar de bar die het dichtst bij de toiletten was, waar twee barmannen het razend druk hadden. De hele club was een deinende menigte van mooie mensen, de meerderheid ervan in de twintig of begin dertig. Jenny was zich niet bewust van het stel ogen dat haar van de vipruimte naar de bar volgde. Ogen die haar al de hele avond volgden. In feite volgden ze haar al vier weken, van nachtclub naar nachtclub en van hotel naar hotel. Ze keken naar haar terwijl ze deed alsof ze zich vermaakte, terwijl ze haar cliënten bediende.

‘Hoi, Jen, alles goed? Je ziet er een beetje moe uit,’ zei Pietro, de langharige barman, toen Jenny de bar naderde. Hij sprak nog altijd met een licht Spaans accent.

‘Ja hoor, schat, alleen een beetje te veel gefeest, denk ik,’ zei ze zonder veel enthousiasme nadat ze in een spiegel boven de bar een glimp van zichzelf had opgevangen. Haar hypnotiserend blauwe ogen schenen vanavond iets van hun glans te hebben verloren.

‘Altijd dezelfde die hard moeten werken, hè?’ Pietro’s opmerking ging gepaard met een verlegen glimlach.

‘Vanavond niet.’ Jenny lachte terug.

‘Kan ik iets voor je inschenken?’

‘Nee, dank je. Ik worstel nog met deze.’ Ze hief haar champagneglas en knipoogde. ‘Ik moest alleen even bij het feestgedruis weg.’

Pietro en Jenny hadden een paar keer geflirt, maar hij had nooit iets bij haar geprobeerd. Hij wist dat ze van D-King was.

‘Nou, als je iets nodig hebt, geef je maar een gil.’ Pietro ging verder met cocktails mixen, waarbij hij met de drankflessen stond te jongleren. Een donkerharige vrouw die aan de andere kant van de bar stond en al een tijdje zijn aandacht probeerde te trekken, wierp Jenny een vuile blik toe die zei: ‘Blijf van hem af, trut, ik zag hem het eerst.’

Jenny haalde haar hand door haar lange tarweblonde haren, zette haar champagneglas op de bar en draaide zich om naar de dansvloer. De sfeer

in de club was goed. Al die mensen die lol maakten, dronken, dansten en liefde vonden. Oké, misschien geen liefde, dacht ze, maar ze zouden in ieder geval seks hebben voor hun plezier en niet voor geld. Jenny wilde net als zij zijn. Dit was beslist niet het schitterende leven in Hollywood waar ze van droomde toen ze zes jaar geleden uit Idaho vertrok.

Jenny Farnboroughs fascinatie voor Hollywood begon toen ze twaalf was. De bioscoop werd haar toevluchtsoord: daar kon ze ontsnappen aan de voortdurende ruzies tussen haar onderdanige moeder en haar agressieve stiefvader. Films werden haar ontsnapping, een voertuig dat haar naar plaatsen kon brengen waar ze nog nooit was geweest en waar ze deel van uit wilde maken.

Jenny wist dat de Hollywood-droom niet meer was dan een fantasie, een cliché dat alleen in romantische boeken en films bestond, en daarvan had ze er meer dan genoeg gelezen en gezien. Ze gaf toe dat ze een dromer was, maar misschien was dat niet zo erg. Misschien zou zij geluk hebben. Ze had niets te verliezen.

Toen ze veertien was kreeg ze haar eerste baantje als popcornverkoopster. Jenny spaarde elk dubbeltje dat ze verdiende en op haar zestiende verjaardag had ze genoeg geld om die godvergeten stad achter zich te laten. Ze zwoer dat ze nooit meer naar Idaho zou terugkeren. Jenny had nooit te horen gekregen dat haar moeder ongeveer een week nadat zij was vertrokken een overdosis slaappillen had genomen.

Hollywood was alles wat ze ervan had verwacht: een magische plek vol mooie mensen, lichtreclames en fantasieën. Maar het harde leven in Los Angeles leek helemaal niet op de illusie die ze in gedachten had gecreëerd. Haar spaargeld ging niet lang mee en zonder beroepsopleiding begonnen de afwijzingen op sollicitaties zich als vuile was op te stapelen. Haar prachtige droom begon langzamerhand in een nachtmerrie te veranderen.

Jenny werd aan D-King voorgesteld door Wendy Loutrop, een andere jonge vrouw die actrice wilde worden en het hoofd boven water probeerde te houden. Eerst had Jenny alle voorstellen die D-King haar deed van de hand gewezen. Ze had de verhalen gehoord over mooie vrouwen die naar Hollywood kwamen in de hoop een ster te worden, om vervolgens op straat of in de porno-industrie te eindigen. Jenny was vastbesloten daar niet in te trappen. Ze wilde niet ook zo'n verhaal over een mislukking worden. Maar haar trots moest het onderspit delven tegen haar overlevingsinstinct, en

na enkele maanden van telefoontjes en dure geschenken had D-King een nieuw meisje.

Jenny was zich niet bewust van de hand die een kleurloze vloeistof in haar champagneglas goot. Haar blik was nog steeds op de dansende mensen gericht.

‘Hoi, lieverd, wil je wat van me drinken?’ vroeg een lange blonde man rechts van haar met een stralende glimlach.

‘Ik ben al voorzien, dank je,’ antwoordde ze beleefd, zonder de onbekende man aan te kijken.

‘Zeker weten? Ik wilde net een fles Cristal bestellen. Wat denk je ervan, schoonheid?’

Jenny draaide zich om en keek de lange blonde man aan. Hij was mooi gekleed in een donkergrijs pak van Versace, een smetteloos wit overhemd met een gesteven kraag en een blauwzijden stropdas. Het opvallendst aan hem waren zijn groene ogen. Jenny moest toegeven dat het een aantrekkelijke vent was.

‘Hoe heet je?’ vroeg ze met een geforceerde glimlach.

‘Carl, aangenaam,’ zei hij, terwijl hij zijn hand uitstak.

In plaats van zijn hand te drukken nam Jenny een slokje champagne. ‘Luister Carl, je bent best een knappe kerel,’ – haar stem nam een heel lieve klank aan – ‘maar een meisje versieren door met je geld te wapperen is geen geweldig idee, vooral niet in een tent als deze. Dan voelen we ons goedkoop. Of zoek je misschien een snol? Een beroeps?’

‘O, nee!’ Carl trok nerveus aan zijn das. ‘Sorry, zo bedoelde ik het niet.’

‘Dus je zoekt geen meisje van plezier dat jou een leuke avond kan bezorgen?’ vroeg ze, terwijl ze nog een slokje champagne nam en zonder haar blik van hem los te maken.

‘Nee, natuurlijk niet, lieverd. Ik wilde alleen maar gezellig wat met je drinken, en als er een klik tussen ons zou zijn...’ Hij maakte zijn zin niet af en haalde zijn schouders op.

Heel zachtjes streek ze met haar vingers over zijn das voordat ze hem dichterbij trok. ‘Jammer dat je geen meisje van plezier zoekt,’ fluisterde ze in zijn linkeroor.

Carls glimlach maakte plaats voor een verwarde blik.

‘Ik had je het nummer van mijn pooier kunnen geven, die trouwens daar zit.’ Ze wees met een sarcastische glimlach om haar lippen naar de vipruimte.

Carl deed zijn mond een stukje open alsof hij iets wilde zeggen, maar er kwam niets naar buiten.

Jenny dronk haar glas leeg en gaf hem een sexy knipoog voordat ze bij de bar wegliep en de toiletruimte in ging.

De ogen volgden haar nog steeds.

Niet lang meer nu. De drug begint zo te werken.

Jenny was bezig haar lippenstift bij te werken toen ze ineens draaierig werd. Ze wist dat er iets mis was. Plotseling kreeg ze het warm en voelde ze zich koortsig. De muren leken op haar af te komen. Ze had moeite met ademen en liep zo snel mogelijk naar de deur. Ze moest hier weg.

Toen ze de toiletten uit wankelde, draaide alles om haar heen. Ze wilde teruggaan naar D-Kings tafel, maar haar benen gehoorzaamden haar niet meer. Ze stond op het punt tegen de vlakte te slaan toen twee handen haar vastgrepen.

‘Alles goed? Je ziet er niet zo best uit.’

‘Ik voel me niet lekker. Ik denk dat ik...’

‘Je hebt een beetje frisse lucht nodig. Het is hier veel te benauwd. Kom maar, ik help je wel. Ga even mee naar buiten.’

‘Maar ik...’ Jenny praatte nu met een dikke tong. ‘Ik moet tegen D zeggen... Ik moet terug naar...’

‘Straks, lieverd. Nu moet je gewoon even met mij meegaan.’

Niemand merkte dat Jenny en de vreemdeling naar de uitgang van de club liepen.